

***** Tämä oli yritykseni tehdä jotain minimalistista, jotain jossa olisi melkein pelkästään dialogia ja tapahtuisi vain yhdessä paikassa. Tarkoitus oli tehdä jotain lyhyttä, mutta tästä tulikin yksi pisimmistä tarinoista jonka olen vähään aikaan kirjoittanut. Kaikista novelliesta jonka olen lisännyt tänne, tämä on varmaankin henkilökohtaisin (tämä ja Amsterdam). Minulla meni 3 viikkoa kirjoittamiseen ja korjaamiseen, siis en kirjoittanut 3 viikkoa putkeen mutta 3 viikkoa kului. ***** Kello oli puoli kaksi yöllä, ja The Jukebox soitti viimeisen kappaleen, joka kuului heidän live settiinsä. Kappale oli cover versio The Beatlessin Let It Bestä. Thomas Harrington oli yleisön joukossa ottaen kuvia bändistä ja ihmisistä ketkä kaikki lauloivat klassikon mukana. Heidän versio oli suora cover, ei mitään uutta. Thomas katseli kuinka humaltuneet ihmiset mumisivat kovaan ääneen "LET IT BEEEEEE! LET IT BE!" ja niin edespäin. Thomas oli illan aikana juonut kaksi olutta, yhden shotin viskiä ja yhden viinilasillisen. Hän ei kuitenkaa ollut humaltunut. Bändi sen sijaan oli, ainakin John, ketä oli bändin kitaristi. Hän alkoi biisin puolivälissä soittaa sooloa, joka ei kuulunut biisiin. Soolo oli hirveän kuuluinen, sillä hänen sormensa eivät olleet tarpeeksi nopeat soittamaan mitään sooloa. Thomas alkoi kävellä backstagen puolelle yleisön läpi, vaikka biisi ei ollut vielä ohi. Joku mies törmäsi häneen ja miehen drinkki lensi Thomaksen kauluspaidalle ja kameralle, joka roikkui hänen kaulassaan. Mies ei huomannut, eikä Thomasta kiinnostanut. Thomas odotti takahuoneessa bändiä, ketkä tulivat hetken päästä sinne. "Hyvä setti pojat", Thomas sanoi bändille, mutta ei heitä kiinnostanut. "Minne nyt?", Thomas kysyi, tietäen illan vielä jatkuvan jossain baarissa tai klubilla tai missä lie. "Mua panettaa", ilmoitti Max, ketä oli bändin laulaja. Tämä tarkoitti että he aikovat mennä hakemaan pari huoraa jostain Berliinin kadulta. "Okei", Thomas vastasi. Steve ja George, bändin rumpali ja basisti, päättivät mennä suoraan hotellille ja John sammui takahuoneen lattialle, oksennuksen jälkeen. Joten vain Max ja Thomas lähtivät. Yö oli kylmä Berliinin kaduilla, katulamput hohtivat kauniisti ja autotie oli mustan jään peitossa. Ääni ja ihmisiä oli paljon kadulla, useimmat kännissä, toiset pilvessä. Jonkun klubin vieressä seisoj pari kolme naista, jotka olivat pukeutuneet aika niukasti ottaen huomioon yllättävän kylmän marraskuu sää. Kaikilla heillä oli yllä minihameet ja jonkinlaiset sukkahousut, joten Max ja Thomas tiesivät näiden olevan prostituituja. "Kuinka paljon tunnista?", Max vain meni kysymään keskinmäiseltä. "500", nainen vastasi katsoen Maxia suoraan silmiin. "Ja entä sinä?", Max kysyi oikeanpuolimmaiselta blondilta. "Sama hinta", blondi vastasi hymyillen. "Tulkaa sitten", Max sanoi hetken miettien. He menivät Maxin mukana taksiin, Thomas ja Max hyvästelivät nopeasti ennen kuin taksi lähti. Thomas sytytti tupakan ja tarjosi jääneelle naiselle, mutta hän kieltäytyi. Thomas oli lähtemässä, mutta nainen pysäytti hänet sanomalla "Etkö sinä tahdo?". Thomas mietti hetken, häntä ei oikeastaan juuri nyt panettanut, mutta nainen, tai oikeastaan tyttö, näytti niin kauniilta, että hän ei voinut kieltäytyä. Thomas heilautti käteen hänelle ja tyttö seurasi häntä. He päättivät kävellä hotellille. "No... mitäs sinä teet?", tyttö kysyi hetken käveltyään. "Olen journalisti, työskentelen yhdelle musiikki lehdelle.", Thomas kertoi. "Oikeastikko?", tyttö kysyi innoissaan. Thomas ei vastannut, vaan katsoi häntä. "Mihin lehteen?", tyttö kysyi. "Aika suosittuun, mennään tästä", Thomas osoitti kädellään puiston läpi menevää polkua kohti. Puiston valot paistavat kirkkaasti, jätteen puiston puut varjon peittoon. "Mistä maasta olet kotoisin?", tyttö kysyi. Thomas oli väsynyt eikä jaksaisi vastaila näihin tylsiin kysymyksiin, mutta hän päätti olla ystävällinen. "Englannista, Lontoon läheltä", Thomas vastasi hiljaa. Tyttö näkee Thomaksen kasvoista että häntä ei huvita puhua juuri nyt, joten hän oli hiljaa loppu matkan. 10 minuutin kävely matkan jälkeen, he pääsivät hotellin aulaan. Se oli hieno, kallis hotelli, jota Thomas ei ollut maksanut itse. Ja sieltä hissillä Thomaksen huoneeseen, joka oli ylimässä kerroksessa. Hotelli oli tyhjä äänistä ja ihmisistä, Thomaksen huone oli pimeä ja sotkuinen,

täynnä tyhjiä viinapulloja, tupakantumppeja ja pari käytettyä neulaa, jotka eivät kuuluneet hänelle. "Istu tuohon jos haluat", Thomas sanoi tytölle, osoittaen sänkyä. Tyttö istahtaa sängylle ja alkoi ottamaan vaatteitaan pois. Ennen kuin hän edes ehti ottamaan takkia pois, Thomas sanoi "Ei. Älä ota mitään pois". "Haluatko vain suihin vai...?", tyttö kysyi ihmeellisen viattomana. Thomas avasi minibaariin ja otti pienen lasisien viskipullon, hän joi sen yhdellä kulauksella ja heitti sen lattialle muiden joukkoon. "Haluatko yhden?", Thomas kysyi tyltä. "Voisin juoda Coca colan...", tyttö sanoi hiljaisesti. Thomas kaivoi tölkin colaa minibaarista, avasi sen ja antoi sen tytölle. Samalla kun tyttö ottaa ensimmäisen kulauksen, Thomas avaa ikkunan ja sytyttää tupakan. Hän katsoo Berliinin yötä, kuinka katuvalot tuovat valoa kaupungin päälle, kuinka useimmat rakennukset ovat pimeitä, kuinka pari koditonta kadulla koittavat nukkua kylmässä yössä. "Oletko asunut täällä kauan?", Thomas kysyi, tuijottaen kaupunkia. "Olen, koko ikäni", tyttö vastasi. "Kuinkahan kauan se on?", Thomas kysyi hieman naurahtaen, hän ei vielä kukaan ota katsekontaktia tyttöön. "Mitä tarkoitat?", tyttö kysyi. Thomas kääntyy häneen päin. "Kuinka vanha oikein olet?", hän kysyi. Tyttö katsoo ympärilleen hieman hermostuneena. "18, miksi?", tyttö vastasti. "Et ole", Thomas vastasi katsoen häntä suoraan silmiin, sen jälkeen hän kääntyy takaisin kaupunkia päin. "No, olen minä", tyttö koittaa sanoa varmasti. "Näytä sitten henkkarit", Thomas sanoi tietäen tytön vastauksen. "No... Minä...", Thomas keskeyttää tytön "unohdin sen kotiin? Niin tietenkin...", Thomas sanoi tytölle katsoen häntä suoraan silmiin. Tytön silmät olivat kiinni lattiassa, tai siis hänen jaloissaan. "Et siis halua?", tyttö kysyi hetken hiljaisuuden jälkeen. "Mitä en halua?", Thomas kysyi tietäen vastuksen. "En halua panna sua jos niin ajattelet", Thomas ilmoittaa lyhyen hiljaisuuden jälkeen. "Miksi et?", tyttö kysyi hieman ärtyneenä. "Mä voin maksaa sulle, mutta en halua panna ala ikästä", Thomas vastasi. "Mä en ole ala ikäinen!", tyttö koittaa vakuutella. Hän nousi sängystä ja alkoi lähestyä hitaasti Thomasta. "Älä huoli, ei ketään saa tietää", tyttö koittaa selittää, samalla kun hän laittaa kätensä Thomaksen haaraväliin ja tunnustelee. Thomas laittaa tytön käden pois ja käy ottamaan minibaarista toisen viskipullon. "Mikä vittu sua vaivaa?", tyttö kysyi painottaen "vittu" sanaa, kuin sanoisi sen ensimmäistä kertaa elämässään. "Mikä sun nimi on?", Thomas kysyi viskipullon viimeisen tipan juotuaan. "Sä voit kutsua mua iha millä nimellä vaan. Mutta mun "työnimi" on Candy", tyttö sanaa viettelevästi. "Mä kysyin sun nimes, en sun "työnimeäs"", Thomas vastasi. "Miks se sua kiinnostaa?", tyttö kysyi "Kiihottaak se sua jotenki?" "Ei, haluan vain tietää", Thomas heittää viskipullon roskakoriin, joka on täynnä papereita ja nenäliinoja. "Mä en saa kertoa. En ainakaan luule että saisin....", tyttö vastasi, samalla kun hän meni takaisin istumaan sängylle. Hän otti takkinsa pois ja heitti sen sängylle. Hänen kaulassaan on kultainen koru, vain korun kultainen kettinki näkyy, koru itse on tytön rintojen välissä piilossa. Thomas huomasi sen ja katsoi sitä miettien mikä koru se mahtaa olla. Tyttö huomasi Thomaksen katseen ja luuli hänen katsovansa hänen rintojaan. "Ai alat lämmetä vai?", tyttö sanoi hieman naurahtaen. "Mikä koru sulla on kaulassa?", Thomas vihdoinkin kysyi. Tyttö otti korun rintojensa alta. Se on kultainen risti, ei mitään erikoista. "Oletko uskonnollinen?" "Miksi sä kysyt tälläisiä? Mikset sä vaan halua suihin tai jotain?", tyttö kysyi hermostuneena. "Mä maksan sulle tästä illasta kyllä, älä huoli...", Thomas vastasi. "Olen, tai en ole varma. Ei vittu sillä ole väliä olenko uskonnollinen vai en!", tyttö huudahtaa hieman. "Mistä sait tollasen korun?" "Mun isä osti sen kun mä olin 11" "Miksi?" "Se vaan ny osti, ei sillä ole merkitystä" "Tottakai sillä on merkitystä. Hieno koru eikä ole... Miksi sä pidät sitä?" "Koska se on hieno" "Mut miksi pidät sitä just nyt? Siis kun olet työssä" "Ei se mitään haittaa, useimmat vaan innostuu siitä" "Innostuiko sun isäs?" Tyttö nousee ja ottaa takkinsa. Hän alkaa laittaa sitä vihaisesti päälle. "Okei, toi meni liian pitkäl, sori, oikeesti", Thomas sanoi. "Hei haista paska!", tyttö alkaa mennä ovea päin, mutta Thomas estää häntä.

"Mä maksan sulle vaikka tuplasti, älä vaan nyt mene, mä menin liian pitkälle, anteeksi.", Thomas sanoi vakuuttavasti. He seisovat hiljaisuudessa oven edessä hetken. Tytön silmät ovat kenkien kohdalla, mutta hänen silmänsä ovat melkein kiinni. Thomas katsoo tyttöä, odottaen hänen vastaustaan. "Mitä sä haluat?", tyttö kysyi, hänen äänestään kuulu pieni itku. "Vain jutella", Thomas sanoi hiljaa hänelle. "Vain jutella?", tyttö varmistaa. Thomas nyökkää ja tyttö menee takaisin sängylle, ottaen takkinsa pois ja heittäen sen takaisin sängylle. "Miksi?", tyttö kysyi epäilevästi. "Kysyksiä tollast kaikilta sun asiakkailta?", Thomas vastasi. "En, mutta ei ketään ikinä halua vain "jutella"...", tyttö vastasi hieman iloisemmalla äänensävyllä, melkein jopa naurahtaen. "Kuinka vanha sä oot? Ja jos sä sanot 18 nii mä heitän sut ulos ja kutsun poliisit", Thomas sanoi. "15", tyttö vastasi hetken hiljaisuuden jälkeen. Vastauksen jälkeen, Thomas sytytti taas tupakan, mutta tällä kertaa ei mennyt ulos polttamaan. Huoneessa on täysin hiljaista, jos kuuntele tarkkaan, voi kuulla miten naapurissa joku pari harrastaa seksiä. Minibaarin päällä on pieni lappu hotellilta jossa lukee "Jos poltat tässä huoneessa, saat maximissaan 50 euron sakot!". Thomas katsoo lappua, ottaa sen ja rypistää. "Miksi et kertonut tuota aikaisemmin kun kysyin?", Thomas kysyi samalla kun tiputtaa lapun lattialle. "Miksi olisin? Jos olisin kertonut, ajattelin ettet haluisi panna mua", tyttö vastasi. "Kuinka kauan sä oot tehnyt tätä?" "Miks me puhutaan vaan mun työstä? Vaihdetaan aihetta..." "Okei... Haluuskä röökin?" "No, joo okei", Thomas antaa tytölle tupakan ja sytyttää sen hänelle. "Sä et pane mua koska mä oon vasta viistoista, mutta annat mun polttaa...", tyttö sanoi naurahtaen. "Vaikka olisitkin yli kahdeksantoista, en panis sua nyt. Sä oot kaunis, mutta ei nyt vaan paneta..." "Aha... Sä poltat aika paljon" "Niin, ehkä täytyis lopettaa" "No mikset vaan lopeta?" "Koska mä nautin tästä, vaikka tuo kuulostaakin täysin idioottimaiselta" "Eikä kuulosta... Saahan elämässä nauttia.." "Nojoo..", Thomas karistaa tuhkaa tupakan päästä pois, se tippuu hotellin lattialle "Nii, sähän oot joku journalisti vai?" "Jep..." "Onko se hauskaa?" "On se ihan tarpeeksi... Saa nähdä maailmaa ainakin." "Mäkin haluaisin matkustaa jonnekkii" "Minne sä haluaisit matkustaa?", tyttö miettii kysymystä kauan. Ulkona sade alkaa tippua maahan. Se voimistuu pikkuhiljaa. "Vaikka jonnekkii Espanjaan tai jotain. Jonnekkii lämpimään", kun tyttö saa lauseensa sanottua, alkoi sataa ihan kaatamalla. Thomas katsoi ulos ja meni avaamaan parvekkeen oven. Hän seisoi oven edessä, katsoen sadetta. "Miksi Espanjaan?", Thomas kysyi. Tyttö nousi sängyltä ja meni hänen taakseen, katsoen lattiaa. "Koska siellä olisi lämmintä. Siellä ei ainakaan sada näin paljon. Edes tähän aikaan vuodesta.." tyttö sanoi hieman naurahtaen. "Kyllä Espanjassakin sataa...", Thomas vastasi hiljaa. Hän meni parvekkeen puolelle ja tyttö seurasi. Thomas meni nojaamaan parvekkeen reunalle, tyttö seurasi. He seisoivat parin metrin etäisyydeltä toisistaan. Molemmat katsoivat sadetta, se alkoi tehdä pieniä lätäköitä tyhjille kaduille. "Etkö tykkää sateesta?", Thomas kysyi. "Ketä nyt sateesta tykkäisi?" "Minä ainakin... Se muistuttaa kotia" "Sataako Englannissa paljon?" "Ainakin minun mielestäni.." "Ai...", tyttö heittää savukkeen alas. Thomas vielä polttaa sitä, vaikka hän tuntee tupakan kuumuuden jo sormissaan. Hän vetää viimeiset tupakat yhdellä kerralla, ihan filttiin asti ja heittää sen alas myös. "Miten voit tehdä tätä työtä kun olet noin nuori?", Thomas kysyi ja tyttö on hiljaa. Tyttö ei halua vastata enää tuollaisiin kysymyksiin. "Oletko ollut Espanjassa?" "Olen. Miksi et vastannut kysymykseeni?" "En edes tiedä mitä tarkoitat sillä?" "Miten muka 15 vuotias tyttö voi päätyä tällaiseen työhön?" "Koska tykkään panna", tyttö meni takaisin sisälle, takaisin istumaan sängylle. Thomas huomaa sivusilmällä miten hän pidetteli kyyneliä. Hän katsoi ikkunasta sisälle, tyttö ei pyyhkinyt kyyneliään, sillä hän koitti peitellä niitä. Thomas hengittää syvään ja sitten menee takaisin sisälle, sulkien oven mukanaan. Sade jatkoi tippumista, entistä kovemmin. Naapurien äänet eivät enää kuuluneet. Sade rikkoi täyden hiljaisuuden. Tyttö katsoi lattiaa päin, Thomas avasi

nappipaitansa, otti sen pois ja heitti sen lattialle. Hän meni istumaan sen paidan viereen. "Kuinka kauan olet tehnyt tätä?" "3 vuotta", tyttö vastasi, vihdoinkin päästään yhden kyyneleen tippumaan lattialle. Thomas järkyttyi hieman eikä vastannut. Hän otti askistaan taas tupakan ja sytytti sen. Hän heittää askin tytölle, joka ei välittänyt siitä. Thomas katsoi jalkojaan ja mietti. Tyttö katsoi Thomasta, hänen meikkinsä olivat sotkussa parista kyynelestä. "Etkö sä vastaa jotakin? Täh?", tyttö kysyi hieman vihaisesti. "Kauheeta...", Thomas ei keksi muuta sanottavaa. "No, niiku mä sanoin, mä tykkään panna, ni miks muka olis kauheeta? Hä?", tyttö sanoi, mutta hänen äänensä tärisi, siitä ei melkeen saanut edes selvää. Tyttö otti tupakan askista ja koitti sytyttää sitä. Hänen kätensä tärisivät, hän pidätteli kyyneliään. "Vittu täällä on kylmä", tyttö sanoi kun koitti sytyttää tupakkaa, mutta tärisi liikaa. Hän niiskutteli ja nopeasti pyyhki kyyneliään. Thomas nousi lattialta ja meni hänen luokseen, hänen viereensä istumaan. Thomas laitti kätensä hänen ympärilleen. Tyttö tiputti tupakan ja sytkärin ja alkaa itkeä, vaikka kuinka hän koitti pidätellä. "Sori... Emmä olis saanu kysyä mitään tollasta...", Thomas sanoi, mutta tyttö ei varmaankaan kuullut häntä tärinän ja itkemisen läpi. "Sä voit lopettaa tän vaikka tänään.. Mä annan sulle rahaa, pääset täältä pois, mä lupaan sen" "Tiiäksä kuinka monta kertaa mua pannaan päivässä?", tyttö kysyi retorisesti. Hänen äänensä oli vielä epäselvempi, hän oli hysteerisempi. "Ei sillä ole väliä enää, sä pääset pois täältä, tänään jos haluat" "Sä oot nii vitun valehtelija!", tyttö parkuu. "Ei, mä annan sulle rahaa, voit mennä vaikka junalla tai lentokoneella jonnekin, ihan minne haluat", Thomas sanoi. Tyttö nousi sängystä hysteerisenä. "Etsä vittu tajuua!" "Mitenniin?" "Sua ei panna joka päivä perseeseen jotain kymmentä kertaa!" "Ei niin, mutta mä ymmärrän sua" "Et ymmärrä! Sä vaa luulet ymmärtävä, sä haluat uskotella niin, mutta ei se oo niin!", tyttö sanoi samalla kun menee istumaan lattialle, Thomaksen paidan viereen. "Yksityiskohdilla ei ole väliä, mä tajuun sua. Mä voin pelastaa sut" "Niin varmaa", tyttö vastasi ja itki kovemmin kuin ikinä elämässään. Hän piti kyynelistään kiinni pienillä käsillään. Hänen kehonsa tärisi mutta koitti pidätellä sitä. "Miksi mä en voi pelastaa sua? Miksi sä et voi lähteä?" Tyttö ei kuullut kysymystä tai ei vaan halunnut vastata. Ulkona satoi vielä kovemmin ja sateen ropina kuului kovin sisälle asti. Se melkein peitti tytön itkun ja niiskuttamisen. Thomas katsoi ulos sateeseen, mutta ei nähnyt mitään. Sade oli niin tiheää että se peitti Berliinin. Tytön itkeminen alkoi hiipua hieman ja hänen tärinäkin loppui melkein kokonaan. "Mä en voi lähteä... Mä en ole "vapaa" tajuuksä?" tyttö kysyi. "Miten niin et ole "vapaa"? Sä voit tulla mun mukaan, me lehdetään Pariisiin huomenna bändin kanssa, tule mukaan" Tyttö nousi ylös ja naurahtaen hieman. "Vittu kuinka monta kertaa mä sanon sulle että en voi! Mä olen omaisuutta... Mä olen huora" "Etkä ole, sä olet vapaa nuori nainen" "Hei, mä luulen et mun täytyy mennä nyt..." "Vielä hetki" "Kuinka kauan?" Thomas kaivoi taskuistaan lompakkonsa ja kaivaa setelipinon esiin. Hän alkoi laskea rahojansa. "Mulla on 465 euroa, kuinka kauaksi sä voit jäädä?", Thomas sanoi ja ojensi rahojaan tytölle. Tyttö katsoi niitä hetken ja otti ne. "Hetken?" "Vain hetken" "No okei...", tyttö istahti hänen vierelleen. Hän katsoi jalkojaan ja Thomas omiaan. He vain istuvat sängyllä sanomatta sanaa. Hetken päästä tyttö kaatui selälleen makaamaan. Thomas seurasi. He tuijottivat huoneen kattoa ja kuuntelivat naapureitaan. Seinän takaa kuului huutoa. "Painu vittuun senkin huora!" joku mies ääni huusi, naisen itku kuuluu myös läpi. Sitten jotain epämääräistä huutoa ja oven paiskaus. Korkenkenkien askeleet kuuluivat käytävällä, nainen juoksee. "Onko sun isäsi... Miten mä nyt sanoisin tän..." Thomas koitti parhaansa saada lausetta kokoon mutta hän ei pysty. "Mitä mun isästä?" "Saanko kysyä suoraan?" "Eksä ole koko illan jo kysynyt?" "Sun isä on se syy miks sä et voi lähteä?" "Joo..." "Miksi?" "Emmä tiedä haluunko mä puhua siitä..." "Ei sun tarvi. Me ollaan tunnettu vasta pari tuntia, ei sun tarvi..." "Mä en ole ikinä ollut näin... miten sen nyt sanois.. niiku, mulla ei ole ollut näin turvallinen olo

kenenkään muun kanssa kun sun.. Vaikka kuinka oudolto toi varmaa kuulostaa..” ”Ei se kuulosta oudolt...” ”Miksi sä haluat vaan puhua mun kanssa?” ”Koska emmä ole puhunu kenenkään kanssa niin pitkään aikaan, siis tälleen...” ”Mitä sä tarkoitat?” ”En mitään, unohda..” ”Onko sulla tyttöystävää tai vaimoa tai jotain?” ”Mä erosin mun tyttöystävästä kun mä lähdin tälle kiertueelle.” ”Oliks se vaikeeta?” ”Oli...” ”Rakastitko sitä?”, tyttö kääntyi katsomaan Thomasta. Thomas huomasi mutta ei kääntänyt päätään pois katosta ”Ehkä... Emmä ole varma”, tyttö käänsi päänsä takaisin kattoon. ”Mäkin haluaisin olla jonkun tyttöystävä...” ”Eiks sulla ole ollut ikinä poikaystävää?” ”Ei. Ei ole ollut vaan aikaa kai...” ”No sä olet nuori, kyllä sä sitten löydät jonkun...” ”Mä ole huora, ei ketään mua halua...” ”Älä nyt noin sano...” ”Mä olen hyödytön pala pillua..” ”Etkä ole!” ”Noin mun isä aina sanoi...”, tuo jätti hiljaisuuden huoneeseen. Thomas kaivoi taskutaan askinsa ja sytytti jälleen tupakan. ”Sä et varmaankaan halua puhua isästä?” ”Se panee mua... Se raiskas mut ensimmäist kertaa kun mä olin 9...” tyttö otti askin Thomaksen kädestä ja sytytti yhden. Thomas kääntyi katsomaan tyttöä. Hänen kasvoiltaan valui kyyneliä, mutta hänen äänensä ei värissyt. ”Mun isä työskentelee kirkolle, se sanoi ihmisille että hän on pappi, oikeasti hän on vain joku vitun siivooja”, hänen äänestään kuului hieman värinää ja hieman hysteeristä naurua. ”Se aina sanoi mulle että mä oon ”Jumalan pikku huora” ja mä joudun helvettiin sen takia...” ”Uskotko sä sitä?” Tyttö oli hiljaa ja poltti tupakkaansa samalla kun kyyneleet valuvat vielä kovemmin. ”Joskus...”, tyttö alkoi taas itkeä. ”Jos mä joudun helvettiin nii kyllä se paskiainenkin joutuu sen kaiken tekopyhyyden takia!” ”Niin joutuu... Sen takia sulla on toi koru vai?” ”Joo...” ”Uskotko sä?” ”Uskon... Ainakin joskus” ”Miten sä voit?” ”Mun täytyy... Etkö sä usko?” ”Emmä voi, en vaa pysty” ”Jumala on ainoa asia mikä auttaa mua selviämään päivästä toiseen...” ”Oikeasti?” Tuli pieni hiljaisuus, sillä tyttö ei ollut varma. Hän mietti kysymystä ja katsoi oikealleen ikkunasta ulos sateeseen. Thomas käänsi myös päänsä sateeseen. Molemmat katsoivat sitä lumoutuneina. ”Joskus... Joskus se auttaa, mutta joskus en ehkä...” ”Mitä?” ”Joskus en pysty...” ”Miksi et?” ”Miksiköhän?” ”Ai miksi rakastava jumala sallisi tällaisen elämän?” ”Jotain sinne päin...” Thomas nousi istumaan sängyn päähän, nojaamaan seinää vasten. Tyttö seurasi. He tuijottivat tyhjää, mustaa tv ruutua josta he näkivät omat heijastuksensa. Tyttö katsoi omaa heijastustaan ja pyyhki vanhoja kyyneliä kasvoiltaan, jotka olivat levittäneet hänen meikkinsä. Thomas myös katsoi tytön heijastusta, ei edes vilkaissut omaansa. Molemmat tumpasivat omat tupakkansa seinään ja heittivät tumpit parveketta päin, mutta kumpikaan ei mennyt ulos asti. ”Luuletko että joudun helvettiin?” Thomas ei vastannut. Hän katsoi tytön heijastusta ja miettii. ”Jos sellainen paikka on, et joudu” ”Olen huora, eikö se olekkaan synty?” ”En tiedä, en ole lukenut Raamattua” ”Eli sinun mielestäsi, tämä elämä on ainoa?” ”Kyllä” ”Uskoto oikeasti niin?” ”Joskus” Molemmat naurahtivat hieman ja katsoivat toisiaan. Thomas huokasi ja katsoi taas ikkunasta ulos. ”On niin kaunista”, tyttö sanoi myös katsoen ikkunasta. ”Jotkut vihaavat sadetta, mutta minä rakastan sitä... Se rauhoittaa jotenkin kummallisesti. Kaikki sanovat että sade on niin surullista, mutta eikö se olekin kaunista ja hienoa” Thomas nyökkäsi. ”Sataakohan muualla juuri nyt? Toivottavasti ei, haluan että tämä on ainutlaatuista tällä hetkellä, en halua että ketään muua kokee tätä kaunetta juuri nyt paitsi minä. Jokainen pisara tuo jotain tärkeää: sateen tuoksua, puhtautta, selkeyttä, puhdistusta... En haluaisi että sataa joka päivä, jos sataisi kerran vuodessa, jos saisi nähdä tuon kauneuden vain kerran vuodessa, sitten olisin onnellinen, vaikka vaan sen yhden päivän vuodessa...” He istuivat sängyllä aamuun saakka. Aamuun saakka satoi kaatamalla. Aamuun saakka he pysyivät hiljaa, mutta sade ei. Sitten kun aamu koitti, nainen nousi sängystä ja meni ovelle, pukien samalla. Ennen kuin hän lähti ovesta ulos, hän kääntyi vielä kerran Thomakseen päin. ”Minun nimeni on Samantha” Thomas kääntyi katsomaan häntä suoraan silmiin. ”Tiedän kyllä” Samantha päästi

hymyn ja lähti ovesta ulos kävelemään juuri sataneeseen kaupunkiin.